

רע"פ 6494/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 6494/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 4.7.2017, בע"פ 21125-05-17, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ת' בזק רפפורט; מ' בר-עם; ו-ע' כהן

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 4.7.2017, בע"פ 21125-05-17, אשר ניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ת' בזק רפפורט; מ' בר-עם; ו-ע' כהן. בגדרו של פסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים, בת"פ 46261-11-13 (כב' השופט הבכיר מ' כדורי), מיום 19.9.2016, ועל גזר דינו מיום 27.3.2017.

הליכים קודמים ורקע נורמטיבי

עמוד 1

2. המבקש הורשע, במסגרת ת"פ 8004/97 (כב' השופט ב' אזולאי), אשר התנהל בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בין היתר, בביצוע מעשים מגונים בשתי קטינות, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); ובעבירה של מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 לחוק העונשין, וזאת ביום 22.3.1999. בתאריך 5.1.2000, נגזרו על המבקש 24 חודשי מאסר, מתוכם 10 חודשים לריצוי בפועל, והיתרה על-תנאי. ערעורו של המבקש על פסק הדין נדחה על ידי בית משפט זה, במסגרת ע"פ 826/00 פלוני נ' מדינת ישראל (13.7.2000).

3. ביום 8.7.2015, הוגש נגד המבקש כתב אישום, מושא בקשה זו, לפיו הוא עבד במשך כשנה, במהלך שנת 2011 ועד ליום 22.1.2012, כאחראי וכמדריך חוגי שחייה לילדים ולמבוגרים בבריכת השחייה בבית"ר עילית. עוד נטען בכתב האישום, כי במשך כשנתיים, החל משנת 2011 ועד לחודש ספטמבר 2012 שימש המבקש כמדריך בחוגי שחייה לילדים בכיתות ה' וכמדריך ב"חוג של בנות", בבריכות השחייה בישוב רימונים ובעיר בית שמש. בחודש ספטמבר 2012, לאחר שעלתה טענה בדבר עברו של המבקש, הוא התבקש להציג תעודת יושר במקום עבודתו. המבקש לא עשה כן, טען כי נסע לחו"ל, והפסיק להתייצב לעבודה. לאור עובדות אלו, הואשם המבקש בשלוש עבירות על סעיף 2(ב) לחוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד קטינים, התשס"א - 2001 (להלן: החוק או החוק למניעת העסקה).

4. כאן המקום ליתן סקירה קצרה של ההיסטוריה החקיקתית, הנוגעת להוראות התחולה של החוק למניעת העסקה, דבר הנחוץ להבנת טענותיו של המבקש ושל ההחלטות שניתנו בעניינו.

ביום 1.3.2003, נכנס לתוקפו החוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד המכוון למתן שירות לקטינים, התשס"א - 2001 (ס"ח 1804, 509). ההוראה המרכזית בחוק אוסרת על בגיר, שהורשע בעבירות מין, לעבוד במוסדות המנויים בו, ונאסר על מעסיק באותו מוסד לקבלו לעבודה (סעיף 2). סעיף 1 לחוק מגדיר מהי עבירת מין, ואין מחלוקת כי הרשעתו הראשונה של המבקש עניינה בעבירות מסוג זה. סעיף 15 לחוק, כנוסחו דאז, קבע הוראת מעבר האומרת, כי "הוראות חוק זה יחולו על בגיר **שנידון לשנת מאסר בפועל או יותר** בשל עבירת מין שאותה ביצע בהיותו בגיר, אם הורשע בעבירה כאמור, בתוך חמש השנים שקדמו ליום כניסתו לתוקף של חוק זה" (ההדגשות שלי - א.ש.). במילים אחרות, מי שהורשע בעבירת מין, החל מיום 1.3.1998 ועד למועד תחולתו של החוק; נדון לשנת מאסר בפועל או יותר (בשל עבירה שביצע בהיותו בגיר); ומעוניין לעבוד במוסד המנוי בו, החל מיום 1.3.2003, לא יוכל לעשות כן.

במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, מיום 1.4.2005 (חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד המכוון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2), התשס"ה - 2005, ס"ח 1975, 100) שונה שמו של החוק לשמו כיום, והוספו להגדרת "מוסד" גם מקומות בהם שוהים בעלי מוגבלות שכלית או התפתחותית (ראו דברי ההסבר להצעת החוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד המכוון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2), התשס"ה - 2005, ה"ח הכנסת 59, 40). אשר לתחולת הוראות החוק בנוסחו החדש, התקבל סעיף 15(ב) לחוק, הקובע כי "הוראות חוק זה, כנוסחו לפי חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד המכוון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2), התשס"ה - 2005 (בחוק זה - תיקון מס' 2), יחולו על בגיר כאמור בסעיף קטן (א) ובלבד שהורשע בעבירה בתוך חמש השנים שקדמו ליום כניסתו לתוקף של תיקון מס' 2". בהתאם לסעיף זה, האיסור על העסקה במוסדות בהם שוהים בעלי מוגבלויות חל על מי שהורשע בעבירת מין, החל מיום 1.4.2000 ואילך.

תיקון מס' 4 לחוק, מיום 1.2.2008, הרחיב את תחולת החוק גם על מי שהורשע בעבירת מין, ללא תלות בעונש שהושת עליו בגין עבירה זו (החוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 4), התשס"ח -

2007, ס"ח 2015, 23) (להלן: תיקון מס' 4). במסגרת זו תוקן סעיף 15(א) לחוק, כך שמעתה קובעת לשונו, כי: "הוראות חוק זה יחולו על בגיר **שהורשע בעבירת מין** שאותה ביצע בהיותו בגיר, אם הורשע בעבירה באמור, בתוך חמש השנים שקדמו ליום כניסתו לתוקף של **חוק זה**" (ההדגשות שלי - א.ש.). כמו כן, תיקון מס' 4 הוסיף לחוק את סעיף 15(ג), שעניינו בשאלת המשך העסקה ב"**מוסד**", לפי הגדרתו בחוק, החלה לפני כניסת התיקון לתוקף. לשון סעיף 15(ג) קובעת, כי "הוראות חוק זה לא יחולו על בגיר המועסק במוסד לעניין **המשך העסקתו באותו מוסד**, אם הורשע לפני תחילתו של חוק למניעת העסקה של עברייני מין (תיקון מס' 4), התשס"ח 2007 - (בסעיף זה - התיקון), ובלבד שביום תחילתו של התיקון, יש בידו אישור המשטרה להעסקתו באותו מוסד" (ההדגשות שלי - א.ש.).

לבסוף, ובמסגרת תיקון 5 לחוק, מיום 8.2.2008 (חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסויימים (תיקון מס' 5), התשס"א - 2007, ס"ח 2116, 28), בוטל סעיף 15(ב) לחוק. זאת, משום מועדי התחולה השונים של החוק לעניין מגבלות ההעסקה של בגירים במוסדות המעניקים שירות לקטינים, ובמוסדות המעניקים שירות לבעלי מוגבלויות, אשר יצרו אי בהירות וקשיים ביישומם (ראו, לעניין זה, דברי ההסבר להצעת החוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסויימים (תיקון מס' 5), התשס"א - 2007, ה"ח הממשלה 323, 829).

5. ובחזרה לענייננו. ביום 8.7.2015, ביקש המבקש לבטל את כתב האישום נגדו, וזאת בין היתר, בטענה כי החוק אינו חל עליו. בהחלטת בית משפט קמא, אף היא מיום 8.7.2015, נדחתה הבקשה לביטול כתב האישום. בהחלטה הובהר, כי תיקון מס' 4 לחוק, המרחיב את תחולתו של החוק על מי שהורשע בעבירת מין, אף אם לא נגזר עליו עונש מאסר, נכנס לתוקפו ביום 1.2.2008, ולפיכך הוא חל על המבקש החל ממועד זה. הובהר, באשר לשאלת התנאת תחולתו של החוק במועד הרשעתו של המבקש בעבירת מין, כי סעיף 15(א) לחוק קובע שהוראותיו יחולו על מי שהורשע במהלך 5 השנים שקדמו למועד כניסתו לתוקף, ו"כאמור, החוק הרלוונטי לנאשם [המבקש] נכנס לתוקפו ביום 1/2/2008 פחות מ- 5 שנים ממועד הרשעת הנאשם [המבקש]". עוד נקבע, כי סעיף 15(ב), החל על מי שהורשע במהלך 5 השנים שקדמו לחקיקת הסעיף, אינו רלוונטי למבקש. ראשית, מאחר שהסעיף בוטל ביום 8.2.2008, ועבירות המבקש, מושא כתב האישום הנוכחי, בוצעו לאחר מכן; ובנוסף, הסעיף המדובר מתייחס לאיסור עבודה במוסדות המיועדים לבעלי מוגבלויות, שאינם מסוג מקומות העבודה בהם הועסק המבקש. בית משפט קמא אף דחה את טענות המבקש, לפיהן לא ידע על קיומו של החוק. נקבע, לעניין זה, כי אי ידיעת החוק אינה מהווה הגנה מפני אחריות פלילית, אלא אם הוכחו יסודות הסייג שבסעיף 34 יט לחוק העונשין, לפיו המבקש טעה בדבר קיומו של האיסור הפלילי והטעות היתה "בלתי נמנעת באורח סביר". בנסיבות דנן, נקבע כי המבקש לא הוכיח את תנאי הסעיף, וזאת גם אם הרשויות לא פעלו להביא לידיעת המבקש את דבר קיומו של החוק, כדבריו. עוד הודגש, כי גם אם לא הוגשו כתבי אישום נוספים בגין העבירה המיוחסת למבקש, אין בכך כדי ללמד על קיומה של טעות בלתי נמנעת מצד המבקש בדבר ידיעת החוק, כדרישת הסייג. לבסוף, קבע בית משפט השלום כי על מנת לקבל את טענתו הנוספת של המבקש, לפיה הוא הסתמך על חוות דעת משפטית שקיבל, ועקב כך טעה בהבנת המצב המשפטי, יש להוכיח מספר תנאים. במקרה דנן, המבקש אישר כי פנה על מנת להיוועץ בעורך דין, רק לאחר התרחשות האירועים המפורטים בכתב האישום, ולפיכך לא ייתכן שהסתמך על חוות דעת זו, טרם שביצע את המעשים, ו"וממילא לא עומדת לו הגנה בשל הסתמכות על חוות דעת מקצועית".

6. בהחלטה מיום 14.4.2016, ביקש בית משפט השלום להבהיר את החלטתו, מיום 8.7.2015, בשאלת תחולתו של החוק על המבקש (להלן: החלטת ההבהרה). בית המשפט חזר וקבע בהחלטתו, כי החוק הרלוונטי למבקש, היינו תיקון מס' 4, נכנס לתוקפו ביום 1.2.2008, ואולם הוא הדגיש כי חלה טעות קולמוס בהחלטתו הקודמת, בנוגע למועד הרשעתו של המבקש בעבירת מין, כתנאי לתחולתו של החוק. לפיכך, הדגיש בית משפט השלום בהחלטת ההבהרה, כי

תיקון מס' 4 נכנס לתוקפו, "אולם הוא מחיל את הוראות המעבר שנקבעו בסעיף 15 לחוק בנוסחו המקורי. לפי נוסח זה הוראות החוק חלות על מי שהורשע בעבירה בתוך חמש שנים שקדמו ליום כניסתו לתוקף של החוק המקורי. החוק המקורי נכנס לתוקף ביום 7.8.2002 פחות מחמש שנים לאחר הרשעת הנאשם". עוד צוין בהחלטת ההבהרה, כי נפלה טעות קולמוס נוספת, שעניינה בציון מועד כניסתו לתוקף של תיקון מס' 5, והמועד הנכון הוא 8.2.2008. ייאמר כבר עתה, כי גם בהחלטת ההבהרה נפלה טעות, שכן החוק נכנס לתוקף ביום 1.3.2003, ולא ביום 7.8.2002, כפי שנאמר בהחלטה (ראו, חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסד המכוון למתן שרות לקטינים (תיקון), התשס"ב - 2002, ס"ח 1861, 511). ואולם, אין בטעות זו כדי להשפיע על מהותה של ההחלטה.

7. ביום 19.9.2016, ועל יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו, וביום 27.3.2017, נגזר דינו. במסגרת גזר הדין שקל בית משפט השלום את העובדה כי עבודתו של המבקש, במוסדות האסורים על פי חוק ההעסקה, פגעה בערכים המוגנים שביסוד החוק, ואף נעשתה לאחר תכנון מראש, משום רצונו של המבקש להתפרנס. עוד הדגיש בית משפט השלום את הנזק המשמעותי שעלול היה להיגרם לקטינים, עימם בה המבקש במגע, ואת העובדה כי המבקש המשיך בעיסוקו זה, על אף שנחקר במשטרה בעניין הנדון. זאת, אף אם כדברי המבקש, לא הובהר לו מפורשות כי הוא מנוע מלהמשיך ולעסוק בעבודתו. לצד שיקולים אלו, התחשב בית משפט קמא בעובדה כי המבקש הוא הנאשם הראשון, המורשע בעבירה האמורה; וכן באפשרות כי הלה לא היה מודע לכך שבמעשיו הוא מבצע עבירה. עוד נקבע בגזר הדין, כי הסיכון שיצר המבקש במעשיו אלו לא התממש, ולא נטען כי מי מהקטינים, בחברתם עבד משך תקופה ארוכה, נפגע. לאור האמור לעיל, נקבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות המבקש, נע בין מאסר קצר עד לשנת מאסר לריצוי בפועל. טרם שנגזר עונשו של המבקש, הביא בית משפט השלום בחשבון את הודאתו של המבקש בעובדות כתב האישום, ואת הנזק שנגרם לו כתוצאה מההליך המשפטי. בית משפט השלום קבע עוד, כי אין לזקוף לחובת המבקש את אי נטילת האחריות על מעשיו, נוכח העובדה כי המדובר בהרשעה ראשונה מסוגה. בנוסף, ציין בית משפט השלום, כי עברו הפלילי של המבקש אינו מהווה שיקול בעל משקל של ממש, שכן הוא ממילא מהווה תנאי לתחולתו של חוק ההעסקה. לאחר זאת, נגזר על המבקש עונש מאסר לריצוי בפועל למשך חודש ימים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות; ומאסר מותנה בן שלושה חודשים, לבל יעבור את העבירה בה הורשע. ביצוע גזר הדין עוכב לבקשת המבקש, למשך 45 ימים.

8. המבקש ערער, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין שניתנו בעניינו, לבית המשפט המחוזי בירושלים. בית משפט המחוזי לא ביקש את תשובת המשיבה לערעור, והמליץ למבקש לחזור בו מן הערעור. מאחר שהמבקש עמד על ערעורו, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ביום 4.7.2017. במסגרת פסק הדין נדחו, בשנית, טענותיו של המבקש בדבר אי תחולתו של החוק, ובאשר להגנה מן הצדק העומדת לו, משום אי ידיעת המבקש על האיסור שנקבע החוק, או משום אי יידועו בדבר האיסור על ידי רשויות החוק. אשר להשגות המבקש על גזר דינו, נקבע, כי הערכאה הדיונית נתנה את דעתה לנסיבות המקלות בעניינו של המבקש, וכי אין מקום להתערב בעונשים שהושתו עליו.

תמצית הבקשה לרשות הערעור ותגובת המשיבה

9. במסגרת בקשתו לרשות הערעור משיג המבקש, שאיננו מיוצג, על הרשעתו בדין, ובפרט על החלטתו של בית משפט השלום, שלא לבטל את כתב האישום שהוגש נגדו. המבקש שב וחוזר על טענתו, לפיה חוק ההעסקה אינו חל עליו. ביתר פירוט, טוען המבקש, כי לפי סעיף 15(ב) לחוק, אין הוא נכנס לגדר תחולתו של החוק, משום המועד בו הורשע בעבירות המין. לפיכך, לא ניתן להעמידו לדין בגין ביצוע עבירה על החוק, בשלב מאוחר יותר, שעה שהמחוקק החליט על ביטולו של הסעיף. עוד טען המבקש, כי יש לבטל את כתב האישום על יסוד הגנה מן הצדק, המתבטאת

לשיטתו, בין היתר, בהרשעתו על יסוד האמור בתיקון מס' 4 לחוק, מבלי שהרשויות יידעו אותו בדבר תיקונו של החוק, ובכך שהוא, הלכה למעשה, הנאשם הראשון העומד לדין בגין עבירה על החוק. המבקש הוסיף וטען, כי טעותו בהבנת החוק הייתה בלתי נמנעת "באורח סביר", ולפיכך אין הוא נושא באחריות פלילית לעבירות בהן הורשע, בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין. לבסוף, טוען המבקש, כי עבירות המין בהן הורשע התיישנו כבר בשנת 2007, וטרם שנכנס תיקון מס' 4 לתוקפו. לפיכך, ולגישתו של המבקש, לא ניתן להרשיעו בגין עבירה על סעיפי החוק למניעת ההעסקה, כפי שעשה בית משפט השלום. לחילופין, משיג המבקש על העונש שהושת עליו, בטענה שהרשעתו היא פרי חיקוק חדש ונוכח הנזקים הכלכליים שייגרמו לו כתוצאה מגזר דין זה.

10. המשיבה טענה, בתגובתה לבקשה, כי יש לדחותה על כל חלקיה, משום שהיא אינה מעוררת כל שאלה עקרונית, המצדיקה מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. המשיבה הוסיפה עוד, כי טענותיו של המבקש, בעניין העדר תחולתו של תיקון מס' 4 לחוק; בנוגע להגנה מן הצדק; והשגותיו על גזר הדין שהושת עליו, קיבלו מענה מפורט ומנומק על ידי הערכאות הקודמות, ואין עילה להתערב בהחלטותיהן. המבקש ביקש רשות להשיב לתגובת המשיבה, ומשזו ניתנה לו הוא וטען כי המשיבה לא התייחסה לחלק ניכר מהטענות שהעלה בבקשתו.

11. יצוין, כי בהחלטתי מיום 16.8.2017, התבקשה הסנגוריה הציבורית להודיע אם ברצונה לייצג את המבקש בהליך זה, לאור בקשתו להיות מיוצג על ידה. בהודעת הסנגוריה הציבורית, מיום 8.9.2017, הובהר כי היא איננה נוהגת להגיש ערעורים ובקשות רשות ערעור "באופן אוטומטי", וכי היא "מפעילה בכל מקרה ומקרה שיקול דעת ומאזנת בין אינטרסים שונים לרבות ההצדקה המשפטית להגשת הערעור וסיכוייו". במקרה דנן, ביקשה הסנגוריה הציבורית להותיר לשיקול דעתו של בית משפט זה את שאלת מינוי הסנגור הציבורי למבקש. לנוכח האמור בבקשה, בתגובת המשיבה ובעמדת הסנגוריה הציבורית, לא מצאתי מקום להורות, בנסיבות דנן, על מינוי סנגור ציבורי למבקש, לצורך ייצוגו במסגרת הליך זה. יש להבהיר עוד, כי בהחלטתי מיום 16.8.2017, עוכב ביצוע עונשו של המבקש, עד למתן החלטה אחרת.

דין והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי היא אינה מעוררת כל משפטית עקרונית, או שאלה בעלת השלכות ציבוריות רחבות היקף, החורגות מעניינו הפרטי של המבקש. הלכה למעשה, אף לא נטען כך בבקשה. בנוסף, איני סבור כי קיים חשש מפני עיוות דין שנגרם בעניינו של המבקש, או אי-צדק ממשי שנעשה לו. משכך, הבקשה אינה עונה על אמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה, למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ודי בכך כדי לדחותה (רע"פ 9593/17 קריידלמן נ' מדינת ישראל (19.12.2017)); רע"פ 9109/17 סדובי נ' מדינת ישראל (19.12.2017); רע"פ 6349/17 עמרם נ' מדינת ישראל (6.11.2017)).

13. למעלה מן הצורך, אבהיר כי גם לגופו של עניין אין מקום להתערב בהחלטות הערכאות הקודמות בעניינו של המבקש, ויש להותיר את הרשעתו על כנה. עיקר הבקשה נוגע לשאלת תחולתו של החוק על המבקש, וזאת לאחר כניסתו לתוקף של תיקון מס' 4 לחוק, אשר הרחיב את תחולתו על כל מי שהורשע בעבירת מין, ללא קשר לעונש שהושת עליו. כמפורט לעיל, נוסחו של החוק, קודם לתיקון מס' 4, התייחס לבגיר שהורשע בעבירת מין ונדון, לכל הפחות, לשנת מאסר בפועל, ולפיכך, באותו שלב, המבקש לא נכנס בגדרי האיסורים המנויים בו. ואולם, החוק כפי

תוקפו כיום, ולאחר שהתקבל תיקון מס' 4, חל על כל מי שהורשע בביצוע עבירות מין, ואשר ברצונו לעבוד במוסדות בהם נמצאים קטינים, בעלי מוגבלות פיזית או שכלית ואף חסרי ישע (ראו, חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 7), התשע"א-2011, ס"ח 2300, 938), וזאת גם אם לא נגזר עליו עונש מאסר כלשהו. אין מחלוקת, כי המבקש עבד בתקופה הרלוונטית להגשת כתב האישום ב"מוסד" כהגדרתו בחוק. אולם, וכפי שאבהיר להלן, המבקש טועה לחשוב כי משום מועד הרשעתו בעבירות המין, אין הוא נכנס לגדרי החוק, כנוסחו לאחר תיקון מס' 4, וכי סעיף 15(ב), שהוסף במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, משליך על שאלת הרשעתו הדין.

מן ההיסטוריה החקיקתית שפורטה לעיל עולה, כי החל מיום 1.2.2008, מועד תחילתו של תיקון מס' 4 לחוק, נאסר להעסיק בגיר שהורשע ב"עבירת מין", כהגדרתה בחוק, במוסדות מסוימים, ככל שמדובר בהרשעה שנעשתה במהלך 5 השנים שקדמו לכניסת החוק המקורי לתוקף- היינו מיום 1.3.1998 ועד ליום 1.3.2003. מאחר שהמבקש ביצע את העבירות על חוק ההעסקה בשנים 2011 ו-2012, והורשע בעבירות מין כהגדרתן בחוק, ביום 22.2.1999, הרי שאין קושי להחיל עליו את הוראות החוק כנוסחו לאחר תיקון מס' 4. עוד יש לציין, כי סעיף 15(ב), שהוסף במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, ואשר בוטל בהמשך במסגרת תיקון מס' 5, חל על העסקה במוסדות המעניקים שירות לבעלי מוגבלויות. לפיכך, התיקון אינו רלוונטי למקומות העבודה בהם הועסק המבקש. לבסוף, אציין כי סעיף 15(ג), שנחקק במסגרת תיקון מס' 4, הוא בגדר הוראת מעבר, החלה על מי שבמועד כניסתו לתוקף של תיקון מס' 4 לחוק, עבד במוסדות מסוימים, אשר בעקבות התיקון הפכו למוסדות בהם נאסר להעסיקו. אולם, ומאחר שהמבקש לא טען ממילא כי הוא עבד ב"מוסד" כהגדרתו בחוק, כבר במועד כניסתו לתוקף של סעיף 15(ג), הרי שסעיף זה אינו רלוונטי לעניינו.

מעבר לאמור, יצוין כי שאלת התיישנות עבירות המין בשנת 2007, אינה משפיעה על הרשעתו של המבקש בעבירה על חוק ההעסקה. כאמור, תחולתו של חוק ההעסקה מותנית בכך שההרשעה בעבירות המין, בגינה נאסר להעסיק את האדם שהורשע, תהיה במהלך חמש השנים שקדמו לכניסת החוק לתוקף. כך היה גם בעניינו של המבקש.

14. ומכאן לטענותיו של המבקש בדבר חומרת העונש שהושת עליו. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי מידת העונש לא תשמש בסיס למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים, בהם עסקינן בסטייה קיצונית מרף הענישה הנוהג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 9455/17 אזולאי נ' מדינת ישראל (18.12.2017); רע"פ 8146/17 אבישלו נ' מדינת ישראל (14.11.2017); רע"פ 6871/17 קרעין נ' מדינת ישראל (7.11.2017)). אף שבנדון דידן, אין בנמצא נורמת ענישה מקובלת, סבורני כי הערכאה הדיונית, וכן ערכאת הערעור, נתנו דעתן לנסיבות המקלות בעניינו של המבקש, והתייחסו אף לעובדה שהמבקש, הוא הראשון הנותן את הדין בעבירה על חוק ההעסקה. לפיכך, ומאחר שנשקלו כלל השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המבקש, טרם שנגזר עונשו, לא מצאתי להיענות לבקשתו למתן רשות ערעור, גם בהקשר לעונש שהושת עליו.

15. סיכומם של דברים, הבקשה נדחית בזאת.

המבקש יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה, ביום 14.1.2018 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע. זאת, כאמור בגזר דינו של בית משפט השלום מיום 27.3.2017.

ניתנה היום, ו' בטבת התשע"ח (24.12.2017).

עמוד 6

שׁוֹפֵט

עמוד 7

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©